

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **Statutární město Opava**
sídlem Horní náměstí 382/69, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZDR 36063/2021-6/OES ze dne 15. 7. 2022, o pozastavení používání zdroje hluku,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MZDR 36063/2021-6/OES ze dne 15. 7. 2022 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 30. 8. 2022 domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zčásti změněno a zčásti potvrzeno rozhodnutí Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě č. j. KHSMS 48717/2021/OV/OPaK ze dne 23. 7. 2021. Správní orgány žalobci postupem dle § 84 odst. 1 písm. m) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOVZ“), pozastavily používání zdroje hluku, a to veřejné hudební produkce pořádané v provozovně Kulturního domu umístěného na ulici Na Rybníčku 380/43 v Opavě v době noční, tj. od 22:00 hodin do 6:00 hodin, a to do doby odstranění závady spočívající v překročení hygienického limitu hluku pro chráněný vnitřní prostor stavby – bytový dům, Na Rybníčku 384/41, Opava, 3. NP, obytná místnost (obývací pokoj), v noční době. Dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě namítl, že v řízení došlo k porušení zásady přiměřenosti (proporcionality), vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu. Správní orgány totiž nezohlednily skutečnost, že kulturní dům představuje rozsáhlý, vnitřně značně členěný objekt, ve kterém probíhají různé typy akcí spojených s veřejnou hudební produkcí, přičemž tyto akce se odehrávají v různých částech dotčeného objektu; zejména se jedná i prostory restaurace s barem v I. PP a dále prostory malého sálu a přilehlého salonku ve II. NP. Z dokazování však plyne, že vždy byl měřen hluk z veřejné produkce, které probíhaly ve velkém sále Kulturního domu, který se nachází v jeho I. NP a bezprostředně přiléhá ke chráněným vnitřním prostorům staveb, kdy tyto jsou od sálu odděleny pouze společnou stěnou. Žalobce nesouhlasí s konstatováním žalovaného, že je irelevantní, ve které části kulturního domu je hudební produkce realizována.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6. 10. 2022 navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval průběh řízení a uvedl, že na základě autorizovaného měření bylo prokázáno, že hudební produkci pořádanou v předmětné provozovně hygienické limity hluku dodrženy nebyly. Předmětná stavba kulturního domu byla kolaudována jako celek, přičemž podmínka splnění hygienických limitů hluku se vztahuje na stavbu jako celek, nikoli na její jednotlivé části. Zopakoval to, co uvedl v rozhodnutí, že má za irelevantní, ve kterém z místností je produkce realizována; dále konstatoval, že zejména nízké frekvence (basy), přenášené vlastní konstrukcí budovy, v případě vyšší intenzity a hlasitosti mohou do chráněného vnitřního prostoru přenášet hluk i z míst, která s těmito prostory bezprostředně nesousedí. K proporcionalitě uvedl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 4 Ads 21/2008, podle něhož má ochrana zdraví osob zcela jednoznačně přednost před kulturním životem v obci. Žalobce k problematice přistupuje laxe, kdy dává přísliby řešení, která následně nerealizuje. Žalobce může po odstranění nedostatku veřejnou hudební produkci dále realizovat.
4. Žalobce v replice ze dne 24. 10. 2022 uvedl, že rozhodnutí i vyjádření žalovaného postrádá přesvědčivé odůvodnění a uvedl, že objednává od odborné osoby posouzení možnosti překročení limitů hluku z místností mimo hlavní sál kulturního domu. Uvedenou

hlukovou studii pak žalobce předložil s doplněním žaloby ze dne 28. 11. 2022. Uvedl, že z hlukové studie, vypracované 14. 11. 2022 Ing. J. K., plyne, že hluk se zdrojovou hladinou 100 dB, nemůže vůbec působit na chráněný prostor z restaurace v I. PP a hluk z prostor v II. NP dosahuje na venkovní fasádě předmětného bytu hodnoty 13,8 dB, čímž nepřekračuje přípustné hladiny hluku.

5. Žalobce současně se žalobou navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. Jeho návrhu nebylo soudem v usnesení č. j. 25 A 100/2020-19 ze dne 22. 9. 2022 vyhověno, protože žalobce dostatečně netvrdil a neosvědčil újmu, plynoucí z napadeného rozhodnutí, ani nespecifikoval, o co opírá své přesvědčení o nezávadnosti hudební produkce mimo hlavní sál. Žalobce reagoval podáním ze dne 24. 10. 2022, kde navrhl vydání předběžného opatření v alternativách připuštění veřejné hudební produkce v noční době v celém objektu kulturního domu, nebo jen ve vybraných místnostech, které specifikoval (první alternativu soud posoudil jako opakovaný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě).
6. Vzhledem k tomu, že pro rozhodnutí o návrzích žalobce na vydání předběžného opatření, resp. přiznání odkladného účinku žalobě, by se soud musel meritorně zabývat hladinami hluku v závislosti na jejich zdroji v různých částech kulturního domu, což je věc, kterou se měly v první řadě zabývat správní orgány a soud by neměl suplovat jejich úlohu, postupoval soud tak, že přednostně v souladu ustanovením § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl věc samu, čímž odpadl důvod zabývat se návrhy na předběžné opatření, resp. přiznání odkladného účinku žalobě.
7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Ze správních spisů soud zjistil, že v nich je doloženo opakované překračování hygienických limitů hluku z kulturního domu v důsledku provozování hudební produkce, a to již od roku 2004; kdy delikt ní řízení v dané věci bylo i předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 Ads 113/2008. Tyto skutečnosti rekapituluje napadené rozhodnutí, nejsou mezi účastníky sporné, a soud na ně v podrobnostech odkazuje. Oznámením ze dne 21. 1. 2020 zahájila KHS řízení o pozastavení používání zdroje hluku, kdy na základě měření zaznamenaného v protokole Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě č. 7655/2018 ze dne 27. 2. 2018 a protokolu o kontrole č. j. KHSMS 8808/2018/OV/HOK ze dne 12. 36. 2018, bylo zjištěno, že dne 17. 2. 2018 v noční době od 23:10 do 23:13 hod. došlo k překročení hygienického limitu hluku o 8,9 dB v bytovém domě na adrese Na Rybníčku 384/41 v Opavě. Zdrojem hluku byla veřejná hudební produkce pořádaná v kulturním domě Na rybníčku 380/43 v Opavě. Překročení hygienického limitu hluku bylo zjištěno opakovaně. Žalobce v řízení uvedl, že plánuje stavebně-technickou úpravu kulturního domu, poukázal na zastaralost měření hluku z roku 2018. Nové měření hluku bylo v předmětné lokalitě provedeno 22. 2. 2020, zdrojem hluku byla hudební produkce v hlavním sále objektu kulturního domu. Rozhodnutím KHS č. j. KHSMS 48717/2021/OV/Opak ze dne 23. 7. 2021 bylo žalobci nařízeno pozastavení zdroje hluku, a to veřejné hudební produkce pořádané v provozovně Kulturního domu umístěného na ulici Na Rybníčku 380/43 v Opavě v době noční, tj. od 22:00 hodin do 6:00 hodin. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí odvoláním ze dne 4. 8.

2021, kde mj. poukázal na to, že nebyla prokázána spojitost s překročením hygienických limitů ve vztahu k akcím pořádaným ve stavebně oddělených částech kulturního domu. Napadeným rozhodnutím žalovaného nebylo odvolání vyhověno.

9. Podle § 84 odst. 1 písm. m) ZOVZ orgány ochrany veřejného zdraví v rozsahu své působnosti mohou pozastavit provoz nebo používání zdroje hluku, vibrací nebo zdroje neionizujícího záření, je-li to nezbytné k ochraně veřejného zdraví, a to do doby odstranění závady.
10. Ze spisové dokumentace plyne – a mezi účastníky to není sporné – že chráněný vnitřní prostor bytového domu sousedícího s předmětným kulturním domem byl opakovaně vystaven expozici nadlimitního hluku, jehož zdrojem byla veřejná hudební produkce v kulturním domě. Správní orgány tedy měly splněny podmínky pro to, aby přikročily k uložení opatření k nápravě dle § 84 odst. 1 písm. m) ZOVZ.
11. Žalobce však namítal, že rozsah uloženého opatření neodpovídá zjištěným skutkovým okolnostem. Je nesporné, že předmětný kulturní dům představuje rozlehlý vnitřně členěný komplex, přičemž pokud je vůbec ze spisové dokumentace seznatelné, kde se nacházel při jednotlivých měřeních zdroj hluku, jednalo se o hlavní sál. Žalobce plausibilně uváděl, že je to právě tento sál, který přiléhá zdí k bytovému domu, a proto by mělo být opatření omezeno na hudební produkci, odehrávající se právě v tomto sále, nikoli však v místnostech odlehlějších.
12. Jedná se o zásadní námitku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Ads 21/2008-125 ze dne 27. 5. 2009 v případě obdobného opatření, uložené opatření „*obecně představuje významné omezení vlastnického práva, a proto by mělo být užíváno jen výjimečně a v odůvodněných případech, kdy jiné prostředky ochrany zdraví osob selhávají*“; u takového opatření musí být podložen závěr o tom, že je „*nezbytné, efektivní a jeho uložení splní svůj účel*“. Námitka žalobce směřovala ke zpochybnění nezbytnosti uloženého opatření.
13. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal dostatečným způsobem. Uvedl, že považuje za irelevantní, kde se hudební produkce koná, ačkoli i laikovi je zřejmé, že hladina zvuku je závislá na odlehlosti a počtu zvukových bariér mezi zdrojem hluku a jeho recipientem. Dále žalovaný uvedl, že „*zejména nízké frekvence (basy) přenášené vlastní konstrukcí budovy, v případě vyšší intenzity a hlasitosti mohou do chráněného prostoru navazujících staveb přenášet hluk i z míst, která s těmito prostory bezprostředně nesousedí*“. Jedná se úvahy o hluku možném, nikoli však doloženém. Určitá možnost nepodložená žádným exaktním měřením či propočtem nemůže být důvodem pro zásah do ústavně chráněného práva na ochranu vlastnictví. Jsou-li relevantně zpochybněny zdroje nadlimitního hluku, nelze se s ním vypořádat tak, jak to učinil žalovaný, tedy všeobecnými úvahami o možnostech přenosu hluku, bez vazby na konkrétní stavební uspořádání předmětné nemovitosti a bez vazby na jakákoli data či propočty.
14. Soud přisvědčuje žalobci, že v dané věci byla porušena zásada proporcionality ve vztahu mezi rozsahem uloženého opatření a objektivními zjištěními o zdroji nadlimitního hluku. Jedná se o zcela jinou otázku, než je otázka přiměřenosti, řešená v citované věci sp. zn. 4 Ads 21/2008, neboť zde není sporu o tom, že ochrana zdraví má přednost před kulturním životem v obci, ale spor je o tom, nakolik je přiměřený rozsah omezení kulturního života v obci vůči zjištěnému zásahu do zdraví obyvatel bytového domu ve formě nadlimitního

hluku. Pro závěr, že přiměřeným je zákaz hudební produkce v celém objektu kulturního domu, neobsahuje spisový materiál dostatečné podklady. Skutečnost, že stavba byla kolaudována jako celek, nemá žádný vliv na obsah výroku opatření k vynucení nápravy. Zákon žádnou takovou vazbu na kolaudační rozhodnutí nestanoví, naopak z čl. 4 odst. 4 Listiny plyne, že zde musí být jasná korelace mezi omezením práva a účelem, pro nějž je omezení zákonem stanoveno.

15. Protože správní orgány se věcně nezabývaly diferenciací hlukové zátěže v závislosti na tom, ve které části stavby je umístěn zdroj hluku, nebylo na soudu, aby toto činil místo nich a rozsáhlým dokazováním suploval jejich úlohu, proto soud neprováděl dokazování hlukovou studií. Je na žalobci, aby ji v navazujícím správním řízení předložil, a na správních orgánech, aby s ní věcně vypořádaly.
16. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tak, že napadené rozhodnutí zrušil, kdy důvodem jeho zrušovacího rozhodnutí byla skutečnost, že zjištěný skutkový stav neměl oporu ve správních spisech. Zároveň věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgány mají dostatečné podklady ve spise pro pozastavení zdroje hluku v hlavním sále kulturního domu. Pokud by chtěly rozšířit své opatření k vynucení nápravy na další místnosti kulturního domu, musí si k tomu opatřit podklady, z nichž by vyplynula nezbytnost takového kroku ve vztahu k zajištění takové hladiny hluku v chráněných prostorách, která by nepřekračovala zdravotní limity.
17. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 1. prosince 2022

Mgr. Jiří Gottwald

Shodu s prvopisem potvrzuje

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje